

Az 1. Nap Nagyvárad, Királyhágó, Nagyenyed (május 11. péntek)

Az első napunk igazán kellemesen indult, a kora reggeli napsütés mindenkit feldobott és nagy örömmel vágunk neki a hosszú útnak. Először Nagyváradon álltunk meg. A busz leparkolt, mi pedig nekivágtunk felfedezni a várost gyalog. A püspöki palota kertjében készültek el a kirándulásunk első fotói. Az idő gyönyörű volt, a város pedig lenyűgöző. Rengeteg szecessziós épületet láttunk, kissé emlékeztetett fővárosunk építészetére. A város megalapítása közvetve Szent László érdeme, és örültünk a sok magyar névnek és történetnek, a sétánk során többször

megidéztük Ady Endre emlékét is. A városnézés után elindultunk, hogy megnézzük a híres Királyhágót. Amikor megérkeztünk, még azok is gyönyörködtek a mesébe illő tájban, akik már többször jártak ezen a vidéken. A fenséges hegyek, a völgyek, a tiszta környezet és az idő mind csodálatos volt. A nézelődés és a fényképek elkészülte után felültünk újra a buszra és már a szállásunk irányába vettük az irányt. A buszon jókat beszélgettünk az osztálytársakkal, zenét hallgattunk, megosztottuk egymással a közös illetve a gyermekkori emlékeinket és sokat nevettünk. Megérkeztünk Nagyenyedre. A kollégium előtt parkolt le a buszunk, ahol a nagyenyedi diáktársaink már vártak ránk. Igazán nyitottak és kedvesek voltak, bemutatkoztunk egymásnak és beszélgettünk, ismerkedtünk egymással. Pár diáklány elkísért minket a szállásunkra, ahol friss, meleg vacsora várt minket. A panzió nagyon otthonos és tiszta volt, hamar be is rendezkedtünk. Volt egy nappali rész, ahol rengeteg időt töltöttünk közösen az osztályunk. Ott zenéltünk, beszélgettünk, játszottunk. Egy csodás és egyben fárasztó nap után hamar elmentünk aludni és alig vártuk, hogy a következő nap milyen meglepetéseket tartogat számunkra.

Fogalmazást készítette: **Bacsik Ágnes**

Nagyvárad

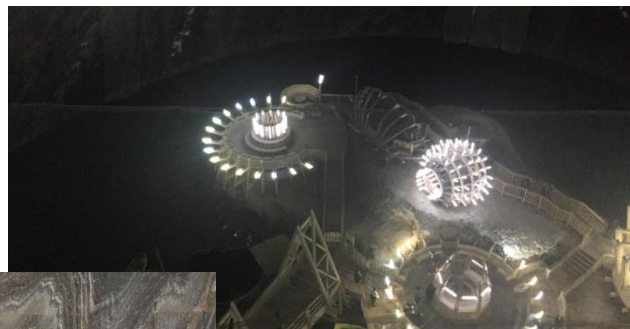
2. nap Torda, tordai sóbánya, tordai hasadék (Május 12. szombat)

Az előző nap fáradalmait kipihenve a reggel igazán kellemesen telt, nagyon finom reggeli várt bennünket a szállásunkon. Kissé fáradtak voltunk, de ez nem riasztott vissza bennünket attól, hogy újabb és újabb élményekkel gazdagodhassunk. Felpakoltunk enni- és innivalóval illetve meleg pulóverekkel, mert az úti célunk a tordai sóbánya és a hasadék volt, ahol viszonylag hűvös van.

Délelőtt megtekintettük a Bethlen Gábor Kollégiumot, a természettudományi múzeumot, és az iskolamúzeumot, valamint megkoszorúztuk Bethlen Gábor szobrát az iskola udvarán

A buszon ülve csodálkoztunk, hogy milyen gyönyörű ez az ország, ezek a hegyek, a dombok. Mikor odaértünk, nagyon meleg lett, de tudtuk, hogy okkal hoztuk a pulóvereket. A sóbánya mindenkit lenyűgözött. Ahogy haladtunk egyre lejjebb, egyre hidegebb lett, de a látvány is egyre gyönyörűbb. Hihetetlen volt az a tudat, hogy minden, ami körülvesz bennünket, az sóból van. Mind látványban, mind múltjában páratlan. Számomra a legmeglepőbb, hogy már a rómaiak is kitermelték itt a sót. Az idegenvezetőnk érdekes és fontos dolgokat mondott és mutatott nekünk a bányával kapcsolatban. Itt a gyerekekre és a szórakozni vagy kikapcsolódni vágyókra is külön gondoltak. A látogatókra óriáskerék, játszótér, ping-pong park és egy nagy csónakázó tó várt, melyeket mi is kipróbáltuk. A túra végén kimentünk a vásárba, ami közvetlenül a bejáratnál volt. Itt finomakat ettünk és vásárolhattunk ajándékot a szeretteinknek. A következő állomás a hasadék volt, ami a bányához közel helyezkedett el. Amikor megláttuk a

magas hegycsúcsokat és a sziklákat, kissé megijedtünk, mert nehéz túrának ígérkezett. Amikor elindultunk, mindenki frissen és üdén mászott, sétált és közben szép képeket csináltunk a tájról. Végül a nehézség eltörpült a látványvilág mellett. Patakok, hidak, hatalmas sziklák és a természet közelsége igazán nagy hatással volt mindannyiunkra. A túra alatt végig beszélgettünk, hallgattuk a természet hangjait és főként figyeltünk egymásra és segítettük osztálytársainkat, osztályfőnökünket. A nagyenyedi diákok is velünk túráztak. Sokat beszélgettünk és meséltek a helyi szokásokról, az iskolájukról és a nagyenyedi életről. Segítettek nekünk a rizikós utakon átkelni és jó érzés volt egy másik osztállyal osztozni ezen a kalandon. Mikor a túra véget ért, sokan fagyiztak és még többen pihentek a fűben, beszélgettek egymással és megosztották élményeiket. A fárasztó, de élménydús nap után jól esett a finom vacsora a panzióban. Alig vártuk a holnapot.

A 3. Nap Gyulafehérvár (május 13. vasárnap)

Gyönyörű vasárnap reggelre ébredtünk. A függönyön keresztül sütött be a napfény. Az előző napi fáradalmakat kipihenve reggelizni indultunk. Ismét bőséges reggelit kaptunk a szálláson, mint az összes nap. Miután mindenki jóllakott, egy kis pakolászás után elindultunk Gyulafehérvára.

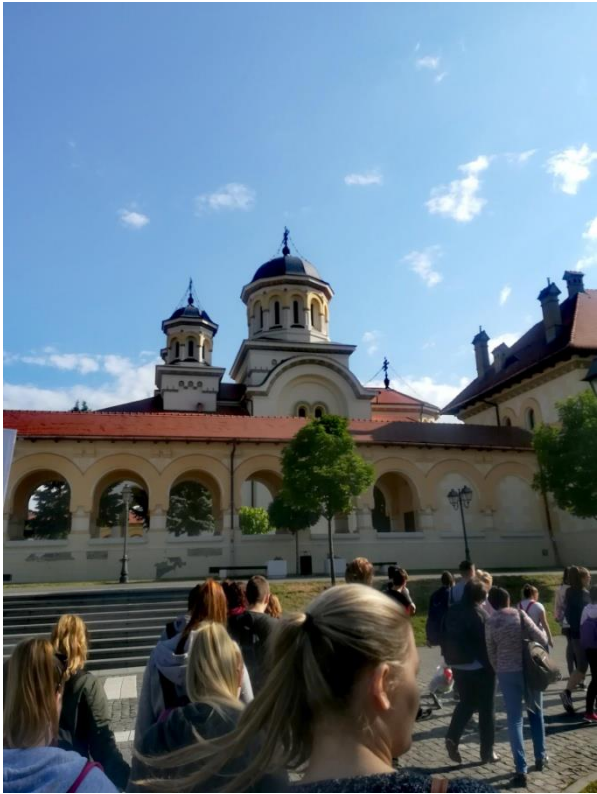
Útközben bőséges beszámolót kaptunk a hely jellegzetességeiről, történelméről, látványosságairól az osztálytársainktól és tanárainktól. Amikor odaértünk, a várba indultunk. Megnéztük az obeliszket és a vár kapuját, utána elindultunk a Szent-Mihály székesegyházhoz, hátha egy kis betekintést nyerhetünk egy igazi erdélyi magyar nyelvű katolikus mise liturgiájába. Hallhattunk is egy keveset a liturgiából és a kórust is hallottuk énekelni. Ezután egy kedves katolikus kispap bemutatta nekünk a templom jellegzetességeit, és a történelméről is mesélt. Megmutatta nekünk a Hunyadiak és Márton Áron síremlékét.

Mi is elhelyeztük Hunyadi János sírjára az otthonról hozott koszorút, adóztunk a nagy történelmi személyiség emlékének. Ezt követően ellátogattunk az Ortodox katedrálisba, amelynek éneke az egész teret betöltötte. Belépve csodálatos látvány fogadott bennünket. Mindannyian le voltunk nyűgözve a gyönyörűen gondozott kert láttán. Az udvaron tett kör után kaptunk egy rövid szabadidőt, aminek a végén együtt megnéztük az őrségváltást is, amely különleges gyulafehérvári hagyomány.

Ezt követően ismét felszálltunk a buszra, és elutaztunk egész a remetei ortodox kolostorig. A buszúton szintén érdekes információkat hallhattunk a kolostorról és a sziklaszorosról is. Szerintem mindenki nevében mondhatom, hogy garantáltan nem a telefonunkat nyomkodtuk út közben, mert a kinti táj egyszerűen leírhatatlan volt. Főleg nekünk, alföldi gyerekeknek nem megszokott hegyek, dombok között, ilyen csodálatos tájon utazni.

A kolostorban szintén tettünk egy sétát. Megnéztük a falfestményeket, és különös izgalommal átkeltünk a szomszédban fekvő függőhídon. Ezután elindultunk a remetei sziklaszoroshoz. A túra nagyon izgalmas volt, és biztos vagyok benne, hogy még jobban összekovácsolta az osztályunkat. Új barátságok köttettek a testvérosztályból és még az osztályon belül is. Nagyon veszélyes helyeken másztunk, itt-ott megcsúszva, sikítózva, egymást elkapva. A sziklás helyeken vasak voltak felszerelve és ezeken kellett egyensúlyozni, vízzel a lábunk alatt. Sajnos a víz magas szintje miatt nem tudtunk végigmenni a túrán, de azt gondolom, így is gyönyörű tájakat láttunk és tapasztaltuk, hogy Erdélyben nem olyan egyszerű elmenni, túrázni, mint itt nálunk az Alföldön. A nap végén kellemes fáradtsággal tértünk vissza a szállásra, vacsoráztunk és mindenki elindult aludni. Azt gondoltuk, vége a túrának, most jön a pihenés... akkor még nem tudtuk, mi vár ránk következő nap...

A 4. Nap Torockószentgyörgy, Torockó, Székelykő (május 14. hétfő)

A negyedik napunk reggelén kellemes hűvös időre ébredtünk. A reggeli megadta az erőt a napunkhoz, bár még nem tudtuk, mennyi is kell pontosan. Reggeli után buszra szálltunk, és egyenesen Torockószentgyörgy felé vettük az irányt. Az úton szintén érdekes információkat hallhattunk a Székelykőről, „az alvó lányról” és a környező településekről. Nem kellett sok idő, és meg is érkeztünk Torockószentgyörgyre, ahonnan megkezdtük a Székelykő megmászását. Az elején egészen könnyen indult, de egyre meredekebben kellett felfelé mászni, és egyre többen gondolkodtunk a feladás lehetőségén. Amint felértünk egy sziklásabb helyre, ott megpihentünk, és elbeszélgettünk arról, vajon a lefelé vezető út milyen is lesz. Többen, akik már jártak ott, azzal rémisztgettek minket, hogy még nehezebb, mint felfelé. Sajnos ez be is igazolódott, ugyanis lefelé sokkal veszélyesebb úttal találtuk szembe magunkat. A lejtők kavicsosak voltak, és csúszva közlekedtünk, de megérte, ugyanis egy izgalmas és veszélyes élménnyel gazdagodtunk, és a fenti látvány egyszerűen csodálatos volt. Azért a látványért bármikor visszamennék, és megmásznám még egyszer. A nagy izgalmak után körülnéztünk Torockón, néhányan kürtőskalácsolnak, és abban a szép élményben volt részünk, hogy külföldön is van, ahol magyarul szólítják meg az embert és ahol engedik, hogy forinttal fizessünk. Lassan elindult a busz, a panzióba mentünk, ahonnan gyors készülődés és vacsora után ismét indultunk vissza Nagyenyedre, ahol előadtuk a bemutatkozó programunkat. Bemutattuk a testvérosvárnak városunkat, iskolánkat, osztályunkat, és énekekkel, zenével színesítettük műsorunkat. Ezután kaptunk egy kis szabadidőt, amit arra szánhattunk, hogy elmenjünk az új barátainkkal kávézni, teázni, megismerkedni. Többen azt mondták, hogy ez a rövid idő volt pont az utolsó együtt töltött napon, amin úgy igazán összeráztunk, és megszerettük egymást.

Az 5. Nap Kolozsvár, hazautazás (május 15. kedd)

Szomorú keddre ébredtünk. Reggel senkinek nem volt kedve kikelni az ágyból. Nagyon sűrű, programokban gazdag hetünk volt, és nem akartuk még, hogy vége legyen, mert megkedveltük egymást a testvérosztállyal és szívünk szerint még maradtunk volna, de eddig tartott az utunk, és haza kellett indulnunk, hogy felkészüljünk a fogadásukra. Egy ismételt bőséges reggeli után, gyorsan összekaptuk a csomagjainkat, és bepakoltunk a buszba, elköszöntünk a panziótól, ahol olyan sok jó emléket szereztünk, és felültünk a buszra. Szomorúan néztünk vissza a helyre, ahogy távolodott, és az aranyos kutyára, akivel szintén összebarátkoztunk.

Utunk Kolozsvárra vezetett, ahol megnéztük a Mátyás-szobrot és Mátyás király szülőházát, sétálgattunk egy keveset a városban. Szép helyeket láttunk, és különös emberekkel mentünk szembe. Miután felszálltunk a buszra, visszafele úton kellemesen beszélgettünk egymással, zenét hallgattunk, és legfőképpen aludtunk, hogy ezt a hosszú és tartalmas öt napot kipihenjük

